

La Posada queda lluny, però les paraules del Toni Català segueixen ressonant altes i clares com a senyals d'alerta que m'indiquen que sovint és millor aturar-me i tornar a rellegir el full de ruta per reprendre així el camí. És possible que m'hagi distret entre tants altres senyals que m'aclaparen i, fins i tot, m'enlluernen; o bé hagi volgut ser tan estricta en el seguiment que hagi oblidat l'esperit que em movia a caminar i només ho estigui fent per inèrcia, per obligació, d'esma... en definitiva perduda. Però, quin és el full de ruta? Senzillament, l'Evangelí: la Bona Notícia de Déu seguint les passes de Jesús.

I de manera contundent, entre vivències personals i amb un to profètic esperançador, en Toni Català ens insisteix que la lectura atenta de l'Evangelí ens ha d'ajudar a descobrir com Jesús diu i fa en tot moment: no només fa doctrina, sinó que ens ensenya un mode d'estar i ser a la vida. Però per què ho oblidem tan sovint i després ho lamentem? Ens excusem en què l'Església ens predica els seus dogmes, ens atemoreix, ens diu què està bé i què està malament... Tanmateix, no som nosaltres Església? No som nosaltres germans en comunitat fills de Déu? Sovint les excuses no són res més que les nostres pròpies pors, limitacions o resistències. Retornar a l'Evangelí -potser, fins i tot, a la lectura "poètica" de l'Evangelí- és retornar a la Bona Notícia de Déu; i "aquesta no és una idea, no és una doctrina, no és un concepte (...) és Vida."¹

I a *La Posada*, els relats dels miracles ens desvetllen la força de l'Esperit que Jesús té un cop venç la prova del desert i enfila els camins de Galilea amb la mirada renovada. Mirada que el porta a percebre la realitat de manera compassiva, gratuïta i lliure, disposat al servei. Els miracles de Jesús, les meravelles que fa Jesús, són signes del Regne que ens remetem al Déu de la Vida; Jesús actua en favor dels altres.

I nosaltres? En quins deserts ens trobem perduts? Som capaços de sortir-nos-en plens de l'Esperit? Se'ns remouen les entranyes més enllà dels impactes mediàtics? Ens compadim amb el patiment proper? L'acompanyem... de manera gratuïta, lliure?

I *La Posada* avança... entre pregàries i trobades, en un espai ideal. I mentre m'enamoro de nou de la radical gratuïtat de Jesús que aposta per la dignitat humana, em topo un cop més amb la meua feblesa que, a ulls de Déu, és estimada i perdonada; i és llavors quan no puc fer res més que desitjar mirar els altres d'igual manera. Difícil... Sí! I per això no caminem sols, sinó amb comunitat. I per això, *La Posada* és Vida.

Gràcies, moltíssimes gràcies, Toni, Alexis, Xavier, Miguel Ángel, per la vostra dedicació i pel vostre acompanyament ! I molt agraïda a tots els participants per l'escalf i sentit de comunitat que anem construint plegats per fer més real el Regne de Déu.